

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

சா. பத்தகம் சந்திகை ரூ. ௫ அளவு (ரூ.) பத்தகம். உசு தேதி வியாழக்கிழமை Thursday, March 26, 1846. [Vol. VI. No. 5.]

TERMS OF THE PAPER.

To single subscribers, one shilling a quarter.
 To single subscribers by mail (including postage)—one shilling six pence a quarter.
 To Agents, who subscribe for ten copies and upwards less than twenty, nine pence each, a quarter.
 To Agents who receive the same by mail (including postage) one shilling three pence a quarter.
 To Agents for twenty copies and upwards, six pence each a quarter.
 To Agents for the same by mail (including postage) one shilling a quarter.
 For convenience of payment in places where no Agent is appointed, individuals uniting in companies of seven, may each receive the paper by post, for one year, on their remitting in advance a £2 note.

ADVERTISEMENTS will be inserted at the rate of one penny and a half a line for the first insertion, reckoning the type at Brevier size, or seven and a half lines to an inch.

Notices of Deaths and Marriages exceeding in length five lines, will be chargeable as Advertisements.

CORRESPONDENTS should address their communications to THE EDITOR OF THE MORNING STAR, JAFFNA. Communications must be post paid to receive attention.

AGENTS OF THE PAPER.

- JAFFNA—THE MISSIONARIES.
- POINT PEDRO—Rev. J. PHILLIPS.
- MANIPY—Mr. J. EVARTS.
- BATTICOTTA—Mr. W. VOLK.
- NEGOMBO—Mr. C. PERERA.
- KANDY—Rev. C. C. DAWSON.
- TRINCOMALIE—Rev. J. GILLINGS.
- BATTICALOE—Rev. R. STOTT.
- MOOLLITTEVOE—Mr. P. TITCOMB.
- MADURA—Rev. H. CHERRY.
- DINDIGUL—Rev. J. J. LAWRENCE.
- NEGAPATAM—Rev. P. BATCHELOR.
- MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

வங்காளதேசத்திருந்த ம.ம. பிரசமசாதேவர்
 செய்தத்தியப்பிரகாசம்.

தொடர்ச்சி.

இன்னும், பிரமாவெண்ணுருத்தினர் என்னும் தீர்முர்த்திகள் வித்த நியமங்கள் வேறெருவாலும் விசாமடையாவென்று நீங்களை பலமுறைசொல்லியும்; மகாமூலீவர்கள் முதலாயினோர் மரித்தோரை உயிர்ப்பித்தும், சூரியனை உதயமனம்பண்ணுமற்றேத்தும் சிருக்கீர்களை என்பதை நம்புகிறீர்களே! கடவுளானவர் பத்தத்திறுள்ள மானிடதேகத்தை உங்களுக்குத்தந்திருக்கிறோ! அதனால், நீங்கள் அனைத்தையும் உங்கள் யுத்தியினுள் சீர்தூக்கிப்பார்க்கலாமே! அதைவிட்டுக், கடவுள் நியமித்த நியமத்தை நம்போலும் மனுவர்கள் விகாப்படுத்தமுடியுமென்று நீங்கள் நம்பிக்கையுடையவராவோர்வாருக்கம்!

இதுவுமன்றி, உங்களிலுமதிமதிக்கோடாகிய சீலர்நீங்கள் நன்குமதியாத அன்னியதேவதைகளை வணங்கி அவைகளிடம் வாங்குதல்பதை நீங்கள் கண்டதில்லையா? இப்படியே ஸ்திரீகளும் பதிதர்களும் நீங்கள் உபாசணைபண்ணும் தேவர்களை உபாசிப்பதும் ன்றியடிபடி, மாக்கால், காலூர்ய, தக்கீரீயும், லொப்பி,* முதலிய தேவதைகளையும் உபாசித்துவருகிறீர்கள். நீங்களோ இவர்கள்செய்யும் உபாசணையைப்பிரகாசம்பண்ணுகிறீர்களே! மெய்தேவர்களேன்று கருதி நீங்கள் வணங்குந் தேவர்களையுங் குறித்து அற்பமேனும் விவேசையுடைய பண்ணுவீர்களாகில்; அவர்களுடைய அப்படியே பரிசாசம்பண்ணுவீர்களே என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

வேதாகமங்களிலே கணைசாத்தீதேவர்களாவர்களையும் பிரமம் என்று தேரிந்திருப்பதினால்; அவ்வைந்துதேவர்களையும் நாம் பாப்பிரமமென்றுபாவித்துவணங்குகிறோமென்று நினைக்கலாகில்; அதற்குத்தாம், —அந்தவேதாகமங்களிற்றே பிரமம் என்னும்பதத்தைக்கணை

* உவாந்திப்பிராந்தியென்னுள் நோயை ஓர் சந்திர தேவியென்கு அருதி, இந்நாமத்தைத் தரித்துத் தங்கள் அச்சமிகுரியலு அவ்வாறுகோபத்தை நீக்கிச் சாந்திப்படுத்தும்பொருட்டு, அவனை வழிபட்டு வருகிறார்கள்.

**ON HINDU IDOLATRY. &c.
 INQUIRY INTO TRUTH.**

[Continued from page 17.]

Again, you yourselves often quote the words:—"What Vishnu, Shiv and Brahma, have regulated, cannot be altered by any other being."—And yet you inconsistently believe that such and such a holy adept in superhuman performances recovered a dead man to life, or prevented the sun from rising and so forth! God has given you human forms; reason then with understanding, and act as men. Truly melancholy is it that any man should be so weak as to believe a fellow man able to disturb the settled order of God's providential arrangements.

Why also do you not specially note the fact that those among you who are the most ignorant and unreflecting, go even farther than yourselves, being devoted to the worship of certain idols to which even you pay no regard, and on every occasion asking boons and blessings at their hands? Thus women and low caste people, not only reverence your most celebrated idols, but also adore Shashthi, and Makal, and Kaluray, and Dakhyinray, and Olabibi* and many others. You laugh at some of the objects of their veneration; yet if you would but reflect a little, you would equally despise and deride those idols which yourselves now believe to be real living existences!

If you say—"in the Shastras, Ganesh and the other four chief deities are clearly called Brahma, and therefore we regard those five as the Great Supreme, and worship them accordingly."—I answer—the Shastras apply the term Brahma not only to Ganesh and those other four gods but also to many other beings, (gods, men, and things) each and all of which, nay and the whole universe they distinctly declare to be Brahma. Thus, e. g. in the Veds, to air or wind:—"Thou, O Air, art manifestly Brahma."

To the mind, declared at once to be Brahma and deserving of adoration:

"The mind is Brahma, let a man worship it as such."

Nay, even to our food—for "Food is Brahma."

To very slaves and cheats—"Slaves are Brahma, fraudulent cheats are Brahma."

And in the first canto of the Mahabharat, the bird Garur, is called both Yam and Brahma.

"Thou O Garur, art Yam the Destroyer;* thou art all this universe of things, moveable and immoveable!"

And are you not yourselves in the practice of reciting this passage from the greatness of Saraswattī— "Saraswattī, goddess ever adored by Brahma, Vishnu, Shiv, and the rest of the deities!"

It is then we say only from regarding Brahma, or the Supreme Spirit as pervading all things, that the term Brahma is applied, whether to those five deities or to five hundred or to the universal world of things.

If you say what was the practice of our forefathers we shall continue to observe, whether consistent or not consistent with either reason or the shastras?—I reply by remarking, how surprising it is that you should bring forward the authority of your forefathers for continuing to amuse yourselves with idols in the way you do, whilst there are yet so very few instances either of religious observance or worldly usage in which you do actually follow the example of their practice. I see for instance, that thousands on thousands among you whose forefathers were devoted to pious exercises and wholly occupied in the acquisition of divine knowledge, have departed altogether from their (exclusively) devotional courses, and are entirely immersed in mere secular pursuits, and that too in the service of impure for-

* The Cholera personified, an imaginary deity of very recent date, adored in terror as a destructive goddess, whose anger they seek to propitiate. The rest are inferior objects of veneration regarded only by the lowest and most ignorant classes.

† A poem so instituted, containing the praises of Saraswattī goddess of speech, learning, and eloquence, patroness of music and the arts, she is the wife or energy of Brahma the Creator.

‡ This is the conclusion of the author as a Pantheist, and he rests in it, although most illogical and untenable of which I shall notice but one or two among many proofs that might be adduced; as for instance that if, a rogue be Brahma then (reasoning on the author's own principles, and as the mass of his idolatrous countrymen actually do, casting all the guilt of every sin they commit on God himself as the all pervading actuator, the sole efficient of every act in every being good or evil) reasoning I say on the author's principles) we must regard all the villainous actions which that same rogue commits as the acts of the pervading, animating and impelling Brahma; he ought therefore rather to be venerated as the Supreme Deity than punished as being a rogue! Again if the universe be Brahma, then all distinction between an artificer and what he produces ceases; and so the carpenter and his handy work, tables, chairs, &c. are not different but one and the same! So all conditions of things, the high and low, the venerating and the venerated, God and man, father and son, &c. must surely cease for they are all one! But if this absurdity be scorned by common sense; then Brahma or the Great Supreme is not to be confounded with the Universe of his creation; they are essentially distinct, two and not one.

சாதி பஞ்சதேவர்களுக்கேயன்றி மற்றை நாசாாதிகளுக்கும் சடப்பொருள்களுக்கும் பிரயோகிக்கப்படுகின்றது. வேதத்தில் ஆகாயத்திற்குப் பிரமமென்று பேரிடப்படுகின்றது. இதற்குப்பிரமாணம் "ஆகாயமே! நீயே பிராத்தியட்சப்பிரமம்."

சீலவிடங்கள்லமனதையும் பிரமம் என்றும் அதனை ஆராதிக்கவேண்டுமென்று சாற்றப்படுகின்றது. இதற்குப்பிரமாணம், "மனமே பிரமம்: அதனை யாவரும் ஆராதிக்கவேண்டும்." இன்னும் அன்மமும் பிரமமென்னப்படுகின்றது இதற்குப்பிரமாணம், "அன்னமே பிரமம்." இதிலுமன்றி, தாசருக்கும் தூர்த்தருக்கும் இப்பேயர் செப்பப்படுகின்றது. இதற்குப்பிரமாணம், "பிரமமே தாசன், பிரமமே தூர்த்தன்." மேலும், மகாபாதம் முதற்காண்டத்தில், கருடனுக்குயமன் பிரமம் என்னும் இருபேயர் இசைக்கப்படுகின்றன. இதற்குப்பிரமாணம், "கருடனே! சங்காக்கீர்த்தியத்தையுடைய யமன் நீயே; சாம் அசாம் என்னப்படும் சகத்தனத்தும் நீயே."

இன்னும், சாஸவதீமான்மியம்* என்னும் நூலில் "சாஸவதீயானவன் பிரமா விஷ்ணு உருத்திரன்முதலிய சமஸ்ததேவர்களாலும் உபாசிக்கப்படுந் தேவியாயிருக்கிறார்" என்று சொல்லப்படுவதை நீங்கள் அறியீர்களா? பிரமமானது எந்தும் வியாபித்திருப்பதினால் அப்பதத்தை ஐந்துதேவர்களுக்கும் தாமதீரமோ ஐந்துதேவர்களுக்காயினும் அகிலாண்டங்களுக்காயினும் பிரயோகிக்கலாமே†.

முன்றிய்பிரிவு.

நாம் செய்வது சுருதியுத்திகளுக்கு வினோதமாயினும் ஏற்றதாயினும், நமது முன்னோர்கள் செய்தபாகாரமாகவே நாமுஞ்செய்வோமென்று செப்புலீர்களாகில்; அதற்குத்தாம், —உங்கள் முன்னோர்கள் வழங்கிவந்த லோகாசாரம் சமையாசாரம் இரண்டையும் நீங்கள் அற்பமாயினும் கைக்கொள்ளாதீர்ந்தும்; உங்கள் பிதர்களை கைக்கொண்ட விக்காராதனை ஒன்றைமாதீரம் எதுவதமுங் கைக்கொள்ள வேண்டுமென்று நினைநீர்ப்பதே! இக்காலத்தில் உங்களுக்குள்ளே பதியுயாவர், தங்கள் தங்கள் பிதர்களை இடைவிடாமல் தத்துவபோதனையை நாமுப் புண்ணிய கருமங்களை இயற்றிப்பதனையே சீர்நீர்த்திருந்தார்களென்பதைச் சற்றுங் கருதாமல், லேளகீகத்திலே முழுதும் அமிழ்ந்தி வைகீகத்தைநடவலிட்டுமேலேசர் கற்பித்த பன்விடைகளைச் செய்துவருகிறீர்களா? இவர்களுக்குள்ளே அதிகசெல்வன்சம்பதித்துக்கொண்டவர்களே தங்கள் தங்கள் வம்மீசங்கரிலே சீரோடாக மதிக்கப்படுகிறீர்கள்.

* இது கிருஷ்டிகர்த்தாவ: கிய பிரமாவத்குச் சத்தியும் சகலகலனான்களுக்கும் தலைவியுமாகிய சரஸ்வதியின் மகிமையை விவரிக்கும் உன்னதமான ஓர் பிரபந்தம்.

† இந்நூலாகிரியர் வேதாந்தியாதலால், சங்கோட்பாட்டையே எடுத்துப் பேசுகிறார். ஆயினும் இதுவே ஆராயுமிடத்து, யுத்தியிலு வற்புறுத்தமுடியாதென்பது தெள்ளிதிற்புலப்படுகின்றது. எப்படியென்பில், இவ்ரகாதிக்குப்பிரகாரம் தூர்த்தனும் பிரமமென்னப்படுவாளுகில் இத்தேசத்தாரி பெரும்பாலும் தாங்கள்செய்துவரும் தூர்க்கிர்த்தியங்கள் விதிப்பிரகாரம் நிகழ்ந்தனவன்றித் தங்களால் நிகழ்ந்தனவல்லவென்று சாதிப்பதுபோல, இவன்செய்வதும் எங்கெங்கும் வியாபித்ததின்று எல்லாவற்றையும் இயற்றும் பரப்பிரமத்தினும் செய்யப்பட்டமையால், இவனிலே தோஷமில்லையே; ஆதலால் இவன்செய்த தூர்க்கிர்த்தியங்களைக்குறித்து இவன்மேற் குற்றம்பாரிக்காமல், தூர்த்தனாகிய இவனையே பரப்பிரமமென்று வணங்குவதல்லோசாயம்? அன்றியும், சகத்தனத்தும் பிரமமாகில்; காரியமாகிய இச்சகத்திற்கும் இதற்கும் காரணாகிய கடவுளுக்கும்பேதமில்லையென முடியுமா? அத்தனைமாகவே, தச்சுணுக்கும் அவனியற்றிடமேசை நான் காலமுதலியவற்றிற்கும் பேதமில்லையெனச் சாதிக்கவேண்டுமே! அதுபோலவே, பெரியோர்சிறியோர் என்னும் பிதா புத்திரர் என்னும் குரு சீஷிப்பெற்று உள்வெறுபாடனைத்தும் இல்லாதொழியுமே! அப்படியால், இவைகளைல்லாம் பிராந்தியுடையபாசாகில்; பரப்பிரமமும் அதனும் சிஷ்டிக்கப்பட்டசகத்தும் அத்துவிதமாகாமல் தவிதமாகவே முடியும்.

வாய்மை.

(Review of the Chapter on Truth in Cural.)

திருவள்ளுவர் குறளிலே வாய்மையைப்பற்றிக் கூறியிருக்கும் சிலகாரியங்களை எடுத்துப்பார்ப்போம்.

இல்லறத்து நீன்று தமக்குரிய ஒழுக்ககருடையில் வழுவாதொழுகத்தகும் கணவர், மனைவியர், மக்கள், தமர், நண்பர், முதலியபுத்தியினாய் மாந்தர் சம்பந்தச் சூட்டிகளாதலிற் றம்முனோற்றுமையாய் வாழவேண்டியதானும், இவ்வொற்றுமை அவருள் நேயமின்றித் தோன்றாதானும், இந்நேயம் அவருட்பற்றிற்றிப் பிறவாதானும், இப்பற்று அவருடைய மனமோழி மெய்களின் தூய்மையிற்றிக்முதலானும், இத்தூய்மை தலைமைப்பற்றி அவர் பால்வாய்மையிற்றிக் களாநாணும், இல்லறத்திற்கு வாய்மையே மேன்மையானதேன அமைத்துக்கொண்டு திருவள்ளுவரின் வாய்மையைப் பற்றிய போதனை புத்தியுத்தக்கிசைவும் அங்கீகரித்தற்கு உறுதியுமானதா என்றுதேர்ந்துதேளீவது தகும். "எப்போரள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும்அப்போருண்மெய்ப்போருள் காண்பதற்கு" என்பதுஆசிரியசனம் "வாய்மையென்பத்யாதேனன் பிறவுயிர்த்துத்தீங்கோன்றேனும் இல்லாதவைகளைச் சொல்லுதல், (க. கு.) ஆகவே பிறவுயிர்த்துத்தீங்கோன்றேனும் உள்ளவைகளைச் சொல்லுதல் போய்மையெனப் போந்தது. "போய்மையானது-பிறவுயிர்த்து நலத்தை வருவிக்குமாயின் வாய்மையிடத்தது." (உ. கு) இங்கே முதற் குறளின் கருத்தும் இரண்டாம் குறளின் கருத்தும் ஒன்றற்கொன்று விநோதமும் விபரிதமும் வியதிக்கொழாமாயிருக்கின்றன. எங்ஙனமெனில் முதற்குறளிலே அருத்தபுத்தியளவையினுள் பிறவுயிர்த்துத்தீங்கோன்றேனும் உள்ளவைகளைச் சொல்லுதல் போய்மையெனப் போந்திருக்க, இரண்டாம் குறளிலே அப்போருட்பயனதாய்" போய்மை பிறவுயிர்த்து நலத்தைவருவிக்குமாயின் வாய்மையிடத்தது" எனக்கூறியிருப்பதே. பிறவுயிர்த்துத்தீங்கோன்றேனும் உள்ளவைகளைச் சொல்ல அது நலத்தை வருவித்தால் எனத்திரிந்து மாறுகொள உலகமலவாய் ஒரு தோடரிலேயே விகற்பித்தல் காட்சியளவை விநோதம். இன் இரண்டாம் குறளிற்கூறிய "போய்மை" என்பதற்கு முதற் குறளில் அருத்தபுத்தியால் வந்த போருள்நற்க்க-காரியத்தை நிகழ்ந்தவாறு சொல்லாமை-எனத் தேய வியற்கையாகப் போருள்பண்ணில் இரண்டாம் குறளின் கருத்தும் முதற் குறளே போல் மோசமும் வழுவமே. "பிறவுயிர்த்துத்தீங்கோன்றேனும் இல்லாதவைகளைச் சொல்லுதல் வாய்மை" என்று கூறியதாலே திருவள்ளுவர் யாதோரு காரியம் ஒரு நிகழ்ந்தவாறு உள்ளபடி சொல்லாது கூட்டியும் துறைத்தும் மாற்றியும் மறைத்தும் உரைப்பதே வாய்மையென விளக்கி இவ்வாறு போய்மையை வாய்மையாகவும் வாய்மையைப் போய்மையாகவும் மாறுபடும் போல மாற்றிக் காட்டி நீதிமுறை நிறை சத்திய நெறி பிறழ உலகைத் தோழிப்படுத்த நினைத்தனர்போலே.

"தன்னெஞ்சறிவது போய்யற்குபோய்த்தபின் றன்னைஞ்சே தன்னைச் சுடும்" (ந. கு.) இக்குறளின் கருத்தைத் தற்காலத்துவகில் விளங்குவரும் சியல்பான கருத்தாயேடுத்துப் பார்த்தால் மேலே இருகுறளின் கருத்துக்கு முற்றும் விநோதமாயிருக்கின்றது. எப்படியெனில்- காரியம் ஒருவகையாக நிகழ்ந்திருப்ப ஒருவன் பிறவுயிர்த்துத்தீங்கிலாதவாறு அதை விகற்பித்துச் சொல்லி வாய்மையுடையதாக வேண்டிற்றன்னெஞ்சறிவதைப் போய்ப்பானே. மேல்-பிறவுயிர்த்துத்தீங்குவரினும் காரிய நிகழ்ந்தவாறுசொல்லித் தன்னெஞ்சறிவதைப் போய்யாதிருப்பினும் பிறவுயிர்த்துத்தீங்குள்ளவைகளைச் சொல்லுதல் போய்மையானதாற்போய்யானாகவேகொள்ளப்படுவான். பின்னை வாய்மை போய்மைகளை வரையறுத்தறிவது ஒருவனுடைய சொல்லினால் வரும் பயன் நயம் முதலிய வற்றுநெனமுடிக்கின்றதுபோலே. அவ்வாறே சில தருமசாத்தாங்கலிலுதாகாணங்கருமுண்டி. அவற்றுளொன்றை இங்ஙனஞ் சொல்லுகிறேன். புத்திசந்தானமின்றி மனைவியும் சிறந்துவிடச் செல்வனும் வாழ்ந்திருந்த விருத்தனும் தனவையேருவன் ஓரிாத்திரி முற்சாமத்திற்குப் படுக்கையிற் கிடப்ப அன்றிாத்திரி அவனுடைய தீரவியங்களை அபகரிக்கும்படி பிற்சாமத்து ஓர் திருடன் வந்து அச்சவத்தை வையியன் விழித்திருக்கிற்போலும் என்றெண்ணி வேட்டிப் பின்னர் கலாதிபுண்டானதால் வெளியே ஓட அவனைச் சிலர் தோடர்நுபிணித்து அசன் றன் கோணர்ந்து கோவலபாதகனைக் குற்றஞ்சாற்ற அச்சவத்தை அன்றிாத்திரிக்காத்து அகல நீன்றுண்மையறிந்த இருவர் அத்திருடன் வதைபுரிய வில்லையென்றும் வையியன்தானே தன்னை வேட்டிக்கொண்டிறந்தானென்றுச் சொல்வதே வாய்மை. அன்றிக் காரியத்தை நாடந்தவாறே அல்லிவருஞ் சொல்லில் அசன் திருடனின் மனக்கருத்துளவுகண்டுநீதிநூலுக்கியைய

யாதேருவகையாய்த் தண்டிக்கும்படித்து அவ்விருவருடைய சாட்சியே திருடனுக்குத் தீங்கு விளைவித்தலால் அச்சாட்சிகளின் சொல் போய்மையாம். போய்மெய் போகிற விதங்களை இங்கே கண்டுகொள்ளலாம்.

"அகந்தூய்மை வாய்மையாற் காணப்படும்." (அ. கு.) இத்தூய்மையாகிய பரிசுத்தம் பிறவுயிர்த்துத்தீங்கோன்றேனும் இல்லாதவைகளைச் சொல்லுதலாகிய பரிசுத்தமன்றிக் களங்காகித் புனிதமாகிய பரிசுத்தமன்று. பிறவுயிர்த்துத்தீங்கை வருவியாதவைகளைச் சொல்லும் வாய்மைகாணமாகத் தன்னைஞ்சறிவதை ஒருவன் போய்க்க அப்போய்க்கற்று அவன் நெஞ்சைச்சுட அவன் மனசீற் பரிசுத்தந் தோன்றுவதேவ்வாறு" ஒருவன் காரியம் தன் மனசுறியநிகழ்ந்தவாறே சொல்லாமற் பிறவுயிர்த்துத்தீங்கு வாதவிதமாய் மாத்திரஞ் சொல்வானேல் அவன் மனம் அசுத்த நிறைந்ததென்றல்லவா சொல்லவேண்டியது.

"வாய்மையாவது பிறவுயிர்த்துத்தீங்கிலாதவைகளைச் சொல்லுதல்" என்று வித்திருப்பதினால் மனசுறிவுக்கு விநோதமானவைகளைப் புத்தியிலார்போற் கூறுவது தகாதேயென்றும் அதினால் மனப்பரிசுத்தந் தோன்றேதேயென்றும் சிலர் சந்தேகித்து நிராகரிப்பார்கள் என்றெண்ணியிருக்கும்-திருவள்ளுவர் மனப்பரிசுத்தம் வாய்மையாற் காணப்படுமென்று காட்சியளவை விநோதமாய் வலியுறுத்தினார்.

வாய்மை போய்மைகளைப்பற்றிச் சைவர் முதலிய சமயிகளுக்குள்ளிருக்கும் எண்ணங்களுக்கும் தமிழ் நூல்களுட் சிறந்த தமிழ் வேதம் என்னும் குறளின் கருத்தும் மிருத்திசாத்திரத்தில் வாய்மை போய்மைகளை விளக்கும் உதகாணமும் திரிமுத்திகளிலோருவாய் பிரமாவதாமென்னும் வள்ளுவரின்போதனையும் "நாடா முதலும்மறை நான்முசுறவிற்-பாடாவிடைப் பாதம் பகர்ந்தேன்- சுடாறா- எள்ளியவேன்றியிலங்கில வேன்மாய்பின்-வள்ளுவன் வறாதென் வாக்கு." என்று நாமகள் சொன்ன பேச்சும் இப்படிப் போமையாகிற் சத்தியம் என்பதைப் பின் எங்கே காணலாம். சுத்த மனப்பரிசுத்தம் மெய்த்தேவ வழிபாடும் இவற்றுற் கடவுளிடத் தருக்காகமடைதலுமேக்காலம்.

இப்பால்-வாய்மையாவது யாதென்று விசாரிக்கில்-யாதோரு காரியம் எப்படி நிகழ்ந்ததோ அப்படியே அதைச் சொல்வது வாய்மை: யாதோரு காரியம் ஒரு வகையாக நிகழ அதை மறுவகையாக விகற்பித்துச் சொல்வது போய்மை: போய்மெய் உலகத்து சிறுக்கையில் இப்பயனாகவே விளக்கிவருகின்றன. இவையே நல்லோரணவரந் கொள்ளுங்கருத்து. மேலே கூறிய காரியங்களைப் புத்தி யூர்வாய் யூகித்தறிவதேயியற்கை. எங்நூல்களையும் நாநாவகையானுந் தேர்ந்து தேளீங்கு குணங்களைத் தழுவிக் குற்றங்களைக்களைந்து கொள்வதே முறை. மெய்மையான கடவுணூலை அறியாதகாலத்து உலக நிலை இப்படி நன்னிலையில் வழவித் துன்னிலையைத் தழுவிக் செல்லும். சைவமுதலிய சிற்சில சமயிகள்-கடவுள், பூதங்கள், புத்தன், அருகன், புருடன், வேதங்கள், விண்டி, நாதம், சத்தி, விந்து முதலிய என்பார்; ஆத்மா-ஆதி, அநாதி, ஆதியுநாதியும், சுத்தன், அசுத்தன், சுத்தாசுத்தன் முதலிய என்பார். இவைபோலே போய்மையை வாய்மையென்பார் வாய்மையைப் போய்மை என்பார். இப்படிச் செய்வது தருமமாயோக்கியமா? இல்லறத்துக்கருகூலமாதமா? இவ்வகையானதமிழ்நூல்களால் எவ்வகையேனும் ஐத்தமலாம் பெறலாமா? ஸ்தானி புலபாகநியமாயும் அறுதியிட்டக்கொள்ளலாம். ஒருவன் கடவுணூலாகிய சுவீசேஷுபோதனையினுற்றனது சித்தப் பிராந்திரிங்கித் தனது பாபத்துக்காகமெய்மையாகப் பச்சாத்தபங்கொண்டு கிறிஸ்துவைச் சுவீசேஷுத்தில் விளக்கியிருக்கும் விதமாய் பாபநாசரும் இரட்சகருமாயேற்றுக்கொண்டு அவரின் விசுவாசித்து இவ்வாறுகடவுளுடன் இராசியானுலன்றி இவ்வுலகத்துமற்றெவ்வாறேனும் பாசதிபேறுதற் குபாயமின்று என்பது சத்தியம். யேகோவாவாகிய கடவுளுக்குத் துத்தியம்.

நாலடியார்.

யாக்கைநிலையாகை-INSTABILITY OF THE BODY
அ. யாக்கையைப்புடைத்தாப்பெற்றவர்நாம்பெற்ற யாக்கையாலாயபயன்கொள்க யாக்கை மலையாடு மஞ்சுபோற்றேன்றிமற்றங்கே நிலையானுநீத்துவிடும்.
பதம். உரை.
யாக்கையை சரித்ததை
யாப்பு பலம்
உடைத்தா உடையதாக [ள்
பெற்றவர் உடையதே
தாம் தாங்கள்

பெற்ற யாக்கையால் ஆய பயன் கொள்க
பெற்றுக்கொண்ட சரித்தினால் உண்டாகிய பிரயோசனத்தை கொள்ளக்கடவர் (ஏனென்றால்) சரிமம் மலையினிடத்தில அசைந்துலாவும் மேகம்போல் தோன்றப்பட்டு பின்பு அவ்விடத்திலே நிலைநிலாமல் கேட்டுப்போய்விடும், எ-று.

To the Editor of the Morning Star.
MY DEAR SIR,
I send you, a copy of a Hymn composed by the Rev. Dr. Raffles, of Liverpool, for the Evangelical Alliance, for insertion in your valuable journal. If your readers read the gem with as much pleasure as I did on receiving it, they will thank me for the trouble of copying it, and you for your kindness in printing it. That our brethren and sisters of the native church may enjoy the pleasure the author of this Hymn intended for the English reader, and receive an additional incentive to an important duty, I have attempted a hasty version of it into Tamil. Yours Truly,
March, 1846. ANGLICANUS.

A HYMN FOR THE EVANGELICAL ALLIANCE.
[BY THE REV. DR. RAFFLES, OF LIVERPOOL.]
John xvii. 21.

ONE in Christ his people are,
All indissolubly one;
Each in his right hand a star,
Bright with glories not his own;
Each withdrawn from nature's mine,
An inestimable gem,
Destined evermore to shine,
In Emmanuel's diadem!
Mingled hues one Bow compose,
God's own sign to mortals given;—
One vast Ocean ebbs and flows,
Though in countless billows driven.
So one Church the Ransom'd prove,
Though from varied realms they come,
One community of love—
Bound for one eternal home!
Then, while pilgrims here below,
Why should they divided be?
Why should sharp contentions grow
To disturb their unity?
Why apart should they remain,
Each within his sect confined?
Nor their Master's law maintain,
Nor display his heavenly mind?

திருச்சுபாயின் ஐக்கத்தைக்குறித்து, யோவல்ல என்னுமாசிரியர் செய்த குணகீதர்.
கிறிஸ்தின்சனம், ஏகமாய் நட்சத்திரங்களைக்கொண்டு, சுடாறாய் யுள்ளோராய், ஐக்கமாவார், மகிழ்ந்து: குணாதநர் அல்லோரோ, முடிசோ, வேறுங்கல்; ஆயின, ராதம், இவையே பதிப்பார், இம்மானுவேல்.
பலவாண் வானவில், தியாயுள்ள கடலும், கட்டுத்தோன்றும்மளவில், ஏகமாக, விளங்கும். மீட்டசபை, அவைபோல், பலவாண் மாயினும்; ஓரோ நேசபந்தத்தில், மோட்சம்நோக்கி நடக்கும்.
புன்யபூமி நாடினோர், யாத்மோசெய்யுங்காலத்தில். ஐக்கமில்லாப்பசைவர் நடப்பாரோ. வனத்தில்? கிறிஸ்தின் விதிக்கெதிராய், வேறுபடும், அன்பில்லார், என்னத்திற்குப் பேதமாய், வழிச்செல்வார், சபையார்?

MORNING STAR.

Jaffna, 26th February, 1846.

TO OUR SUBSCRIBERS.—In consequence of the sickness of some of the workmen of our establishment and the occurrence of small pox in the neighbourhood, all work was suspended for a few weeks, preventing the due publication of our paper. We hope now to go on regularly with the succeeding Nos. and in the course of the year to supply an equivalent for this omission.

THE CHOLERA.—By the kind favor of Providence we are permitted to record—that this late fearful scourge has been nearly withdrawn from this Province. Cases are occurring in several localities, a few a day, but those places which have been most severely affected by it, are now happily exempt from its attacks. It has been said, we know not with how much truth, that in several remarkable instances the disease has appeared immediately afterwards among those who had engaged in the performance of heathen ceremonies to avert it; and that in one village where, when the disease first began to appear in that quarter, a certain man went round among the people and dissuaded them from making any ceremonies scarcely one case had occurred. The number of deaths that have occurred in Jaffna from this disease is estimated at 10,000. Jaffna town and suburbs, with a population of 30,000, have lost over 3,000. The disease has seemed to rage most extensively and fatally among the class of fishermen, and the lower castes generally,—though its attacks have been by no means limited to any class or caste. We do not know of but two or three cases having occurred among the European part of the population, and their preservation amidst such a fearful raging of the pestilence as has been experienced is quite remarkable.

It should surely be hoped that the good moral and physical effects of such an uncommon visitation of Providence would bear some correspondence to the extent of suffering inflicted by it. It is a doctrine of Scripture that the chastisements of God, among which we must enumerate the visitations of pestilence, are "for our profit;" and we think it may safely be assumed that no one can pass through such a season of calamity without being more than usually affected by a sense of his own weakness and dependence, and of the almighty power of God. We do not see either how one can fail to be impressed deeply at such a season with the unsatisfactory nature of mere worldly enjoyments. When an invisible and inscrutable power is waiting on our footsteps and marking off for sudden death the companions of our daily walks; when every morning some of the loved and familiar faces of yesterday are shrouded in the habiliments of the grave,—and the reflection is constantly forced upon us, Tomorrow, it may be so with me,—the mind cannot fail, unless it be brutalised into insensibility, to sigh after some other source of happiness than what this world affords. A well founded hope of a happy eternity being in reserve for one's immortal spirit, would at such a time be above all price. A serious regard for one's everlasting welfare is then felt to be, the highest and most rational duty of life; and the pleasures by which the soul has been seduced and dissuaded from a due attention to its eternal concerns, are felt to be vain and destructive. Such thoughts and reflections as these must have passed through the minds of many of our readers, some of whom we know, have been raised to life and health from the very brink of eternity. We hope the moral and religious impressions they have received will be permanent; and that it may appear that they have been spared to live henceforth more determinately for the higher ends of life, remembering the solemn warning of Scripture, that "He that being often reproved, hardeneth his neck, shall suddenly be destroyed and that without remedy."

SMALL POX.—Cases of small Pox have been occurring at Maneply for a number of weeks past. The first was that of a man just from Colombo, who brought with him a quantity of cloths Persons who took these cloths took the contagion, as did the washerman who washed for him. The first cases were carefully concealed from public notice, and it was not till many of them were recovering from the contagion that the government was fully aware of its existence; consequently many have been exposed, and new cases are constantly occurring. It is said there have been 36 cases in all; of these we believe 29 are convalescent and 7 have died.

The natives have a great dread of being sent to the small pox hospital, and consequently will undergo almost any privation and exposure, when taken with this sickness, to prevent its being known. And it is to be feared that the native police officers, have so much sympathy with the feeling as to be quite willing that cases should remain unknown. It can hardly be possible but that those in the neighbourhood were well acquaint-

ed with the first existence of the disease long before they made it known to the proper authorities. The friends and neighbours too, of the sick seem, either from compassion or fear of exciting displeasure, to be stupidly indifferent on the subject of having them removed. That they should dread leaving home to go to a strange place to be attended by strangers in a season of painful and dangerous sickness is surely not to be wondered at, nor, considering the native character, is it surprising that they should be more influenced by their imaginary sense of the inconveniences of a removal to the hospital, than by a regard to the dangerous influence of the contagion upon their neighbours, and thus try as long as they can to hide the fact of their sickness from others. It is therefore much to be desired that the circumstances of patients in the hospital should be so laid before the community as to remove, if possible their prejudices on the subject. We have the fullest persuasion that, aside from the necessity of their removal for the security of others, the treatment the patients there receive is ten times better adapted to promote their comfort and ensure their recovery, than that they would experience from the hands of their friends if left with them. We were therefore very glad to learn that one of the discharged patients brought back to his friends here a most flattering account of the kind treatment he received while in the hospital. We wish, for the good of the public, that others would, if they can, add a similar testimony on this subject, for there can be no doubt of the disposition of the Government Agent to provide as far as circumstances admit of it, the best care and treatment for the patients of the hospital. We rejoice that an appropriation has been made by Government for building a new Small Pox Hospital at Serootivo, in Jaffna, and we hope the present accommodations may ere long be superseded by those of the new hospital, which we have reason to suppose will be more extensive and better adapted to the comfort of the patients than the present ones can possibly be.

New Archdeacon.—The Rev. Benjamin Baily, Senior Colonial Chaplain, has been appointed by the Bishop to the Archdeaconry of Colombo.

Palmyra Sugar.—Sugar manufactured by the European process from the inspissated juice of the Palmyra, because it is more granulated, realises a higher price in the London Market than the sugar obtained from the cane.

Another Battle with the Sikhs.—Settlement of the Punjab.—Another fierce battle has been fought with the Sikhs, in which the latter were defeated with great slaughter. The British loss was also very heavy—being estimated at 1,000, and that of the Sikhs at 10,000. By this action the Sikhs were all driven across the Sutledge, and it was thought no further engagements with the enemy would take place. The British forces had crossed into the Lahore territory and were on their way to the Capitol. The Governor General had issued a Proclamation, announcing that the Sikh Government would be required to pay the expenses of the war, to cede to the British the portion of the Lahore territory between the Beyah and the Sutledge Rivers, and to maintain a Government capable of controlling its army, protecting its people and affording security to the British frontier.—In a Proclamation of subsequent date it is announced that the Maha Rajah and his Durbar having acquiesced in all the terms and conditions imposed by the British Government, the Governor General has every hope that relations of friendship will be speedily re-established between the two Governments.

Murder.—A Soldier of the Ceylon Rifle Regiment at Gaul, on being ordered extra Drill, deliberately loaded his musket and shot a sergeant of the same corps wounding him so severely that he died a short time after.

Discontinuance of Monthly Periodicals.—We are sorry to learn that the *Friend*, an excellent little Monthly Periodical lately published in English by the Colombo Tract Society; and the *Commentator*, an instructive monthly Miscellany and Biblical Expositor lately published by the Baptist Missionaries in Cingalese and English, are to be discontinued, for want of adequate support.

Appointment.—L. JUMEAUX, Esq. has been appointed acting Commissioner of the Court of Requests and acting Police Magistrate of Jaffna, during the absence of W. K. Burleigh, Esq. He is also appointed a Justice of the Peace and acting Coroner for the District of Jaffna.

Foundation of Trinity Church Colombo.—The foundation Stone of Trinity Church, Colombo, was laid on Wednesday the 11th inst. with religious ceremonies, the Bishop officiating on the occasion.

Ordinations.—From the Ceylon Herald of the 13th inst. we learn that the Revd. Mr. PARGITER, lately a Missionary of the Wesleyan Church, having united with the Establishment, received ordination at the hands of the Bishop and is to take charge of one of the Church Mission Stations in this province. Mr. Pargiter arrived at Jaffna from Colombo, on the 24th. inst. and is to reside, we believe, at Nellore.

A Native, Mr. Samuel Nicholas, lately a student at Calcutta, was ordained at the same time, and is to take charge of some station on the coast between Colombo and Jaffna.

Departure of the Honorable the Chief Justice.—The same paper states as a rumour that the Chief Justice and his lady were about to proceed to England. The Observer of a later date states that the Chief Justice had applied for leave to return to England, on account of ill health; but the Governor had no power to grant leave of absence to the Judges, and that he must therefore wait, pending a reference to England, by which his life was likely to be endangered.

"Tweddle dum."—The congregation of the Jesuits at Rome, inaugurated on the 17th January, in its splendid church the Gesu, a Teedum for the conversion of the people of England to Romanism!—Poor Protestant England! Your liberty, your wealth, your greatness, your happiness, are all nothing while you are out of the pale of the Roman Church. Duly return to the Papal domination, and kiss the Pope's toe as a sign of your allegiance, and you may be as oppressed, as poor, as mean and as miserable as are the people over whom the Pope has rule.

THE JAFFNA AUXILIARY BIBLE SOCIETY.

This valuable Institution held its Tenth Anniversary on Friday last at Jaffna; Major Cochrane presided on the occasion. The Report was full, and with the correspondence formed an interesting document. The chief heads under which it was presented were as follows:

The Parent Society, The Depository, The Press, the Translational and Revision department, the Finances, and the Correspondence. The Report was very appropriately, as we judge, pre-terminated, not only by a reference to those immediate events which relate to the Society, but by a review of the year in relation to various dispensations of Providence by which it would appear that the Lord is preparing the way for a fuller display of his power in the salvation of the people of this Province.

The following Resolutions were passed on the occasion.

I. That the Report now read be accepted and printed under the direction of the Committee.

II. That whilst the meeting would fully and gratefully recognize the bountiful hand of God, as the source of all good, they would record their grateful thanks to the Parent Society for its continued patronage and support.

III. That the following gentlemen be the general Committee, viz:

- MAJOR COCHRANE, *President.*
- REV. P. PERCIVAL, *Treasurer and Secretary.*
- N. WARD, Esq. M. D.
- E. S. MINOR, Esq.
- REV. D. POOR.
- REV. H. R. HOISINGTON.
- REV. S. G. WHITTELS.

Of whom the Rev. Messrs. Poor, Hoisington, Whittelsy and Percival, together with the Rev. Messrs. Spaulding and Johnston, should be the Committee of Revision.

IV. That the thanks of the meeting be tendered to Major Cochrane for his kind attention to the business of the evening.

OVERLAND INTELLIGENCE.

Parliament was opened by the Queen in Person on Thursday the 22d January. Her Majesty's Speech is considered the most important which has been delivered from the Throne for many years past—from the variety of interesting subjects to which it alludes, and especially for the recommendation which it offers for the relaxation of protective duties.

Sir Robert Peel, in speaking on the motion for an address in answer to the Royal speech adverted to the arguments advanced by both sides on the question of protection; he admitted that all theory and reason were, from the very first, in favor of Free Trade, the only thing wanting being the practical test of experience, which the results of the late reductions in the Tariff have now supplied. Sir Robert Peel then gave a detailed account of the circumstances connected with the ministerial resignations and announced, in unambiguous language that his Cabinet have reassumed office to carry out the policy of Free Trade. He concluded a remarkable speech by an eloquent peroration, declaring that he had been guilty of no treason to the agricultural interests, for he had assumed office for the general good of the public at large, and not for the benefit of a party. Power for personal objects held out no inducements to him and to be relieved honorably from the cares and responsibilities of office would be a boon rather than a penalty. He did not wish to remain Prime Minister of England, but so long as he filled that high station, he would hold office by no servile tenure, but pursue his own conscientious course for what he believed to be the public good; and he would still do his utmost as a conservative Minister to reconcile the action of an ancient monarchy and a proud aristocracy, with that of a Reformed House of Commons.

"Sir Robert Peel's measure on the Corn-laws and on the general commercial policy of the country was submitted to the House on the following Tuesday night and by the extraordinary

By expresses of the daily papers was made known to all parts of the country in the course of a few hours. Never, perhaps, was any Ministerial announcement so anxiously looked for, and never has it happened to be the lot of any Minister to propose a scheme affecting, in so comprehensive a manner, the interests of all classes of the community. Sir R. Peel proposes the repeal or reduction of all protective duties, agricultural, manufacturing, and commercial. Beginning with the *Manufacturing*, he completes the reduction of duties on raw materials effected by the last new tariff, by adding tallow and timber to the list, and in return for this boon, he requires the entire abolition of the duties on the coarser woollen, linen, and cotton fabrics, and the reduction of the duty on the finer fabrics from 20 to 10 per cent. The duty on silks he proposes to reduce one-half, so that it will not hereafter exceed the maximum of 15 per cent. On ornamental paper hangings he proposes to reduce the duty from one shilling to two pence the square yard; on foreign carriages, candles, soap, boot-fronts, boots, and shoes, he proposes to reduce it one-half, and on straw plait from 7s. 6d. to 5s. He proposes to strike off 3s. 6d. from the differential duty on free grown sugar, so that Muscovado will be reduced from 9s. 4d. to 5s. 10d. and clayed sugar from 11s. 10d. to 8s. On French brandy, Geneva, and other foreign spirits, he proposes to reduce the duty from 22s. 10d. to 15s. per gallon. In regard to *Agricultural* matters, Sir R. Peel proposes to admit Indian corn, foreign cattle of all descriptions, provisions, fresh and salted meat, and vegetables, duty free, and all British colonial wheat and flour at a nominal rate. The duties on butter and cheese, and on foreign hops, he proposes to reduce one-half. In regard to corn he proposes the continuance of a sliding scale for three years on the following plan;—When the price of wheat is 43s. the duty to be 10s. and to fall by one shilling with every shilling of rise in price, till on reaching 55s. it becomes a fixed duty of 4s. This decreasing scale to last for three years, and to disappear altogether on the 1st February, 1849, leaving thenceforth only a nominal rate of duty. Foreign wheat, therefore, which at present pays a duty of 16s. will by the proposed change pay only 4s. and all other descriptions of grain will follow the same scale, and will therefore be admitted at a nominal rate. As a return for this arrangement, Sir R. Peel proposes that various local burdens upon land be revised and more equally distributed. First among these he notices the highway rates which are now under the control of 16,000 subordinate authorities; these he proposes to place, by the union of parishes, into districts, under the management of 600 local officers, who will have regular and economical control over them. The law of settlement he proposes to alter, so that every person who has resided 5 years in a manufacturing town, shall be exempt from the liability of being sent back to the rural districts; and he proposes to lessen the hardships inflicted in other respects, not only on country parishes, but on widows, children, and sick persons, by the operation of the present law. He proposes also to relieve the country rates of various charges, such as the expenses of convicted persons, of prosecutions, the medical relief of the poor, and the education of pauper children, and to place them on the Consolidated Fund or in other words to charge them upon the State. He also proposes that the State should encourage agriculture by advancing exchequer bills, by way of loan, at a moderate rate of interest, for the purpose of improving estates by drainage and other means; a plan which he considers will remove the difficulties which are often felt, especially by the owners of entailed estates, in raising funds to effect improvements of the land. Such are the leading features of the measures which the Government propose for the settlement of the great questions which have so long agitated the public mind.

UNITED STATES—Accounts from the United States represent some fiery spirits as ready to provoke a war with Great Britain at all hazards. The counsels of the more pacific were however likely to prevail, and it was the general expectation that peace would be continued.—Sir Robert Peel, in his place in Parliament, had expressed his regret that Mr. Pakenham the British minister, had rejected the proposal of the U. S. Government for a partition of the Territory of Oregon without reference to his own Government, as it might have been made the basis of an amicable adjustment. He said it had again been proposed to the U. S. to refer the matter to arbitration. The French Government had declared that in case of war between G. Britain and the U. States that Government would maintain a strict neutrality.

To the Editor of the Morning Star.

Sir,
You will greatly oblige me and perhaps interest your readers by publishing the following account of a baptism in the forth coming No. of your paper.
Your's obediently,
G. R. MUTTUKISTNA.

CONVERSION TO CHRISTIANITY.

A very interesting baptism of two native young men, the elder of whom, Aronasalem, is the son of Aronasalem Modliar Caderaser, and the younger Navasyvayam, is the son of Aronasalam Modliar Kandeyar, both of Oodopitty, took place in the Wesleyan Chapel in Jaffna Sunday evening the 25th January. The young men, are of respectable connections and received their education in the Wesleyan Mission School under Mr. Percival. In this institution they had the opportunity of acquiring a thorough and systematic acquaintance with the evidences, doctrines and morals of Christianity, and had for several years past been perfectly convinced of its truth and divine origin. They were well known to be regular readers of the Bible, anxious to get a clear understanding of the word of God and constant in their attendance on the Sabbath services. It was not however until about a year ago that they came to a positive determination to embrace Christianity, and make a public profession of what they believed to be the only religion from heaven. In taking such a step they of course had reason to expect opposition from their heathen relatives and friends and knew that the world would seek to malign their character and misrepresent their motives. And although they were firm in their purposes the fear of the world had the influence of inducing them to delay

their baptism. Recently however various circumstances contributed powerfully to awaken their consciences and by rather a singular instance of divine grace, both felt convinced simultaneously of the awful danger of delay and the immediate necessity of obeying the dictates of the word of God and their own enlightened judgment. Accordingly they brought their case to the notice of Mr. Percival, who baptized and received them into the Christian Church under the respective names of Theophilus Lessey, and Robert Newton. It may be here observed that the convictions on the subject of Christianity of these two converts are by no means of that crude and imperfect character which unhappily is well known to be the case with the great majority of native Christians, but they are founded in the most enlightened views of the evangelical system and are the result of long study and mature reflection. One of them in fact has long entered the field of controversy among his countrymen and it would appear that some of the ablest letters that from time to time appeared in the "Morning Star" exposing the errors of Hinduism and maintaining the credibility and divine character of our Holy religion are from his pen. "Be thou faithful unto death, and I will give thee a crown of life."

DISCUSSION ON CASTE.

IV. *Can caste with truth be called a Civil Distinction chiefly designed to preserve a family from deterioration by inter-marriage with other families?*

V. *Can caste be compared with the distinctions in European society?*

We have already shown how much caste partakes of a religious nature, involving ideas of purity and pollution; we come now to inquire how much of a civil nature is in caste. We cannot deny that caste has in it something of a civil nature. But whatever was the design of its originators in this respect, it soon became chiefly a religious institution; and as Hindu society is now constituted, every thing civil is more or less brought under the control of caste. That caste is mainly religious may be inferred from the following particulars. *First*, It gives efficacy to the ceremonies performed by a Hindu, whether they be to avert a calamity, appease the fury of the gods, or better the condition of the spirits of the dead. But a son who has broken through the ties of caste is looked upon as morally incapable of the task, and unfit to be associated or to sit with the priest. Can the violator of caste be permitted to use the consecrated water, to throw flowers upon the family idol, or hand over the offerings into the hands of a Brahmin, or enter into the temple, or wash himself in the temple tank even with the poorest and most illiterate of his own kindred and caste? No, never. He is even shut out from performing the last duty to his father, of applying the tereh to his funeral pile, or of throwing a handful of dust on his grave. *Second*, The advantages that accrue from the distinctions of caste are mainly religious. Why is a Brahmin venerated almost as a god? Why has he access to the innermost parts of the temple to handle and adorn the idols? Why is he called in to officiate as a priest, when a child is born, when it is initiated at school, when a man is married, at deaths, and at periodical feasts? It is simply because he happens to be born a Brahmin. These facts show that caste is mainly moral and religious in its nature, and not civil.

The deterioration caused by intermarriages with lower castes is dreaded by the Hindus, not from its social and political effects so much as from a fear of losing caste holiness. We see this clearly illustrated by the abhorrence which one of a higher caste shows to one of a lower, and by the shrinking feeling which children as well as grown-up people manifest to all of inferior caste—to their looks, breath, touch, language and every action that proceeds from them. To such a height is this feeling carried by high caste Hindus, that even where equality is acknowledged in civil life, in talents, acquirements, wealth and respectability, yet upon the principle of caste they exclude lower caste people from all intimate fellowship, and would even allow a pariah to perish of thirst at their threshold rather than pour a few drops of water on his tongue. It very often happens in Madras that a rich family for the preservation of its caste holiness gets an individual from the country, a cultivator, whose habits, feelings and manner of life are quite different, as a husband to their daughter, rather than another who is equal in rank, well-informed and of good talents, but of lower caste. Being thus unequally matched, the husband and wife are a source of great misery, contempt and disgust to each other. Yet they prefer all this rather than do any thing to hurt their caste. Even in those cases where mistakes have happened, and a woman has been yoked to a man of a lower caste through deceit or ignorance, when a death or any important ceremony occurs, the man is shunned, and is debarred from any connection with religious ordinances, lest the destiny of the family and their advancement in future births should be interfered with through any impurity in these religious ordinances and ceremonies.

If all the points which have now been stated and proved be true, caste cannot for a moment be compared to the European distinctions in society. They cannot be compared in their origin. Caste claims the Divinity himself as its fountain; whereas the distinctions in European society arise from political causes, changes in the government, or from personal talents, and acquirements and worth; and many of the existing distinctions among Europeans can be traced to the feudal system. They cannot be compared in their connection with religion. Caste is so embodied with Hinduism, that it cannot be separated without inflicting a serious injury on idolatry, in short without substituting another religion in the room of Hinduism; whereas the distinctions of society in Europe can be severed from religion, in so far as they may be supposed to be connected with it, without inflicting any injury on the religion established in those countries. There is no feeling of purity or impurity attached to these distinctions, as among the Hindus. The position of individuals and families in Europe, in regard to rank, is continually changing. But there are no such changes among the Hindus. We see the son of a poor individual in England rising to the highest rank, both ecclesiastical and civil. The son of a poor peasant very often becomes a city minister, and exerts an influence upon a whole nation. He is respected by the nobility, and they have no difficulty in admit-

ting him into their society and eating with him. Is such a thing practised now in any direction in this Presidency? No: all high distinctions, both civil and ecclesiastical, are confined to one particular caste, and perpetuated from generation to generation. Again, it occurs very often among the Europeans, that a son who has lost his character and distinction in society, by misfortune or by vice, is nevertheless not shut out from his family, but is sympathized with and taken to their table, without any infringement to their rank and position in society. But were a Brahmin, without being guilty of any vice, to become a shoemaker, or even to eat with a man of inferior caste, he could not be admitted into the bosom of his family nor enjoy for a moment any of the privileges of his caste.

Further, the feeling of superiority and inferiority is not connected with meats and drinks among Europeans, but with wealth, estates and such like. With caste this feeling is indissolubly connected with meats and drinks. For these reasons caste cannot for a moment be compared to the European distinctions of society.

All these facts now stated show clearly that caste has in it so much of the moral and religious element that it cannot be destroyed without bringing down the whole system of Hindu idolatry. If you break down three fourths of a house, you endanger the whole fabric: so you cannot destroy caste without bringing down the whole system of Hindu idolatry. Hence any thing that strikes at the heart of caste reaches also a deadly blow to Hinduism; for caste is the chief corner stone on which the whole of Hinduism rests, it is the strong pillar which supports and perpetuates Hindu idolatry.

But then Native caste Christians will say that they have renounced all that is religious, and hold only what is civil, in caste. If so, they must have discovered strong points and strong marks of civil distinction, so as to be able to overturn all that we have advanced to prove that caste is mainly religious and moral in its character. If they still persist in saying that they hold only what is civil in caste, we ask them, what is the difference between the civil and the religious aspect of caste which they have discovered? what line of distinction can they draw? In vain do they look to Europe for a parallel. We have shown them the vanity and untenableness of trying to compare caste with the civil institutions of Europe. It belongs to them to prove that it is mainly civil and that they can cleave to it without the infringement of any Christian principle. We ask what those civil privileges are, which, according to the Hindu laws, they expect to enjoy from keeping caste. Is it a superior seat in their *sabhas* that they expect, or the first honours at marriages, or ordinary marks of civility from the heathen in consequence of being superior to them in this civil distinction of caste? And will the heathens allow them these things consistently with their views of caste, and with their settled feelings and habits of mind? Certainly not. And why? Because the heathen look on them as so much religiously and morally degraded that no civil distinction whatever can command their respect. When the Native Christian says that he holds caste as a civil distinction, the heathen mocks him, because he himself believes that caste is divine in its nature, that it is inseparably connected with religious ordinances and ceremonies, that his future destiny depends upon it, his advancement in future births and his final absorption into Brahm. And though the Native Christian may argue with the heathen and say, Am I not your equal in having a precious soul like you, in sinning against the same God, and in having the same fountain of cleansing? The heathen will reply, No, no: I look on you as morally and religiously degraded: I hold you as an outcast; there is some thing in your very birth that will destroy my interests in time and my prospects in eternity. The Native caste Christians and the heathens are thus in collision with each other. The heathens look on a caste Christian as an impure man, and shut him out of their *sabhas*; they will not receive him as their equal at their marriages, nor offer him the same marks of civility as a proper caste man. So that these caste Christians stand no better with the heathen in these three respects—which are certainly points of civil distinction—than Native Christians like ourselves who have broken caste.

(To be continued.)

உதயதாரகை.

சுப்தவோற்றுமை விலகு.

சுவது. சாதியானது, தன்னன்னத்தமையாப் பிறர் குலத்துடன் வீவாகசம்பந்தங் கலப்பதாலுண்டான தாழ்ச்சியிலிருந்து ஒரு சமுசாரத்தை விலக்கிக்கொள்ளும் காரணமாயுண்டாகப்பட்ட தேசாசாரவெற்றுமையா என்பது நியாயமா?

வெது. நாங்களிப்போ பேசிக்கொண்டிருக்கிற சாதீவெற்றுமையும் ஏதோபையார் பார்க்கிற வித்தியாசமுமோன்றுக்கொன்று சமாசப்பட்டவைகளை!

சாதியானது சுத்தம் அசுத்தமென்பவைகளை அடக்கியதாய் வைதீகத்துடன்சேர்ந்த சம்பந்தப்பெற்றனென்று நாங்களேற்கனவே காட்டினோம். ஆளும அச்சாதியானது, தேசாசாரத்துடன் எவ்வளவு சேர்ந்திருக்குதென்பதை இங்ஙனமேதேதும் பார்ப்போம்க.

சாதியானது தேசாசாரவியற்கையுடன்சேர்ந்த சமாசப்பெற்றனென்று நாடொப்புக்கொள்ளாமலே போகக்கூடாது. ஆளுமதுகாரியத்திற்கு சாதீவெற்றுமையே சட்டத்தை வித்தவர்களுடைய நோக்கமென்னவாயிருந்தாலும், அது பிரதானமாய் வைதீகமாய்ந்து சாதியானது மற்றும் வைதீகத்துடன் சேர்ந்ததென்பதைப் பின்னாற்காட்டும் விஷயங்களைக்கொண்டனுமான்க்கலாம். முதலாவது, பஞ்சம் நோய்முதலிய பிராந்தீகவள அகற்ற அல்லது, தேவக்கள் மனவை மாற்ற, அல்லது திறந்தகாராவிகள் தன்மையைச் சீர்ப்படுத்த, இவைமுதலிய காரணங்களுக்க ஒரு இந்துசெய்யும் நியமிட்டடைகளுக்கச் சாதியானது பெ

உவாந்தபேதி.

பிரகிட்டபல மாசங்களில், அணவனாயும் அச்சுறுத்தி வேகமாய் நடைபெற்று வந்த பேதிநோய் தற்காலத்திற் றணந்து வருகின்றது என்னும் நல் விசேஷத்தை எவர்களுக்குத் தெரிவிக்கத் தேய்வ கீருபையினுடைய பெற்றானம். தற்காலத்திலுஞ் சில இடங்களில் இக்கோடிய வாதையினால் வருந்தி றிறப்புகளெண்டு. ஆகிலும், முன்னே விபரித்து முடியாதவிவரவாய்ப் பேதி நடைகொண்ட இடங்களில் இப்பொழுது இல்லை. இன்னும், இவ்வியாதி சில இடங்களில் ஆரம்பமானபொழுது, அத்தைப் பரிச்சேதமாய்த் தவிர்க்கும் போருட்டுத் தேவ சகாயமவசியமென்றெண்ணி, அவர்கள் தங்கள் அநுராதமதாசாரா விதிகளின்படி பூசனை செய்த பின் அச்சரிமமான தன்மையாய், இக்கோடிய கொள்வன உக்காங்கொண்ட தீகரித்து நடந்ததென ஓர் சத்தமுண்டு. வடமாகாண எல்லக்துள் பேதியால் இறந்தவர்களின் தோகை, (யது) யாட்பாணங் கலப்பாலும் அயலிடங்களிலுமுள்ள துடிசனங்களின் தோகை நயதூ த்தில், கொள்வன நோயினால் மரித்தோர் நகத்தூ மேற்பட உண்டு. எம்மத்தவர்களுக்குள்ளும் துலத்தோருக் துள்ளும் பேதமின்றிப் பெருக்கமாய் நடைகொண்ட இவ்வியாதி, கரையார், மற்குடர், தீமலர் முதலான வலை விணொருநக்துள், அதிவேகமாய் நடந்தது, இவ்ருள்ள வெள்ளக்காரர் இவ் வியாதியின் உக்காத்திற்ககப்படாமற்றப்பினது மகா அதிசயந்தான்.

தேய்வ கோப ழலமாய்த் தோற்றிய பேதி நோயின் வேகத்தை உணர்ந்து, பெரும்பான்மையோர் நற் புத்தி அடைந்திருக்கிறார்களென நம்புவதற் கிடமுண்டு. "பெருவாரி முதலிய தேய்வ சீட்கைகள் மது நயம் மீத்தமாய் வருகின்றன" வென்பதாய் வேதங் கற்பிக்கிறதினால், இவ்வளவு துயரான வாதையைக் கண்ட யாவருஞ்சர்வ வல்லகடவுளிடத்தேதங்கள் சகாயமும் பழமடைக்கலமுண்டன்றித் தங்களிடத்திலுலையென்றெண்ணுவார்கள். இத்தருணத்தில், உலக இன்பத்தினாலாய பயன் நிலையா நீர்க்குமீவன யோத்திருக்கின்றதென்பதாய் எண்ணாத வாத்தாக்களுமுண்டா! நமது புத்தி புத்திகளுக்கேட்டாத சர்வனானருபியாங் கடவுள், நம்முடன் சேர்ந்த மனிதர்களைச் சடுதியிற் பூலோகத்தின்நின்றழைக்க, நமக்கருமையாய் நம்முடன் வாழ்ந்து சந்தோஷமாயிருந்த அநேகர், தீழாங்காலமே யிதோ அங்கி அணர்ந்து விரைத்து இயக்கமின்றிக் கிடப்ப, நாளைத் தினம் எனக்கும் இவ்வண்ணம் நடக்கும் என்ற எண்ணம் யாவருடைய நெஞ்சிலுந் தோன்ற, இம்மையப் பயன்லு முயர்ந்த பாடலொகாணந்த வாழ்வையிச்சித்து அத்தை அடையத் தண்புற்ற வாஞ்சைகொள்ளாதவர்கள், உணர்ச்சி கேட்ட மிருகங்களுக்கே போப்பாவார்களல்லவா. தன்னியல்பாய் யாவரு மீத்தருணங்கரீய மன எழுச்சி கொள்வார்கள். இது சத்தியம் நீத்தியத்தில மறுப்ப போக்கிஷுஞ் சத்தியமாய் தமக் கருகலமாமென்னும் உறுதிநம்பிடத்துன்னடேல் அதுவே விவையில்லாத தியாகம், விரும்பத்ததும் வாம, வேதத்தின் பயன், வியப்பானசேலவம்.

பனைவேலில்.

சீர்மையில் வழங்கியமுறப்படி பதநீர்ப்பாணியிற் செய்கின்ற வேல்களே செவ்வையாய் அனுப்பிமாணங்கொண்ட மண்களாய்த்தானே வருவதினால் லந்தோம் (London) இன்கடைகளிற் கருப்பம்வேல்லத்திலும் அதற்குக் கியாமதிகம்.

கோலை.

காலியில் குப்பாக்கப்பட்டாளத்தைச்சேர்ந்த போர்ச்சேசுவகனெருவண யுத்தாப்பியாசத்திற்கென்று குறித்தகாலத்திற்கு மேற்படச்சேவிக்க நியமித்தபொழுது அவன் குப்பாக்கியில் மருந்திட்டுப் பட்டாளத்தில உத்தியோககதை நெருவனுக்கிலக்குவைத்து வேடிதீர் அல்லுத்தியோககதை பட்டகாயத்தினால் மயங்கிச் சற்றுவேலையில் இறந்துவிட்டான்.

சீக்கசாதியாருக்குள் நடந்தயுத்தம்.

மறுபடியுந் சீக்கருக்கும், இங்கிலீஸ்காருக்கும் முட்டுயுத்தம் நிகழ்ந்தபொழுது, சீக்கரில் மீதுதியானவர்கள் சங்கராமானதுகண்டு, நின்றயாவரும் போர்க்களத்தைவிட்டுப் புறங்காட்டியோட இங்கிலீசா செயபத்திகளாயின் அவர்களுடன் போருவதற்கிடம் வாராதென்றெண்ணினார்கள். ஆகிலும் இங்கிலீசருக்குள் யுத்தத்திலும்படிந்தவர்கள், சூ. பேர், சீக்கரிலோவேனில், யது. பேர். நடந்தயுத்தத்தின் ழலமாய்வந்த சேலவுமுழுதும், சீக்கசாதியார்தானே போறுக்கவேண்டுமென்றும், வியா, சத்தேஸ், என்ற இன்னு நகதிகள்க்குமடையிலுள்ள லாகூர்நாடுமுழுவதும் இங்கிலீஸருடைய ஆட்சிக்குட் சோவேண்டுமென்றும், சீகாஷ்டாதிபன் வினமபரஞ் செய்தியின் சீக்கருடைய மகாராசாவும் அவருடைய மந்திரியும் அதற்குடன்பட்டிருப்பதி

னால் இவ்விருகட்சியாருக்குள்ளுந் சீக்காத்தில் ஐக்கயந்தமுண்டாமென எண்ணுகிறார்கள்.

பத்திராதிபாவினம்.

பிரகிட்ட சில கீழமைகளில் எங்கனயற்குடிசையில் வைகுரினோய் உண்டானதினும், அச்சுக்கூடத்திற் சேவிக்கின்ற சிலர் வியாதியாயிருந்ததினும், குறித்தகாலத்தில எங்கள் பத்திராத்தைப் பிரசாஞ்செய்வதற் கியலமற்போயிற்று. ஆகிலும், இதுமுதற்கொண்டு பின்வருந் சஞ்சிகைகளைத் ததந்தகாலத்திற்கு வறன்றிப் பிரசாஞ்செய்வதும்ன்றி, வருஷாந்தம் நீகழ்வதற்குமுன் மேற்கூறியகாரணமலமாய்த் தாமசமானசஞ்சிகைக்குப்பதற்குஞ்சிகையொன்றையும்பிரசுத்தஞ்செய்யக் காத்திருக்கின்றனம்.

NOTICE.

Probate of the last Will and Testament of the late Mrs. JOHANNA PETRONELLA VANDERWORFF, widow of the late Mr. ANTHONY GODFRIED KEGEL of Jaffna deceased, having been granted by the District Court of Jaffna to Messrs. C. G. Kock and J. G. GRATIAEN, Executors in the said Will named; All persons having claims, being indebted to, or holding Property of the said Estate, are hereby requested to send in their claims, pay their Debts and deliver over such property, to the said Executors on or before the 1st of April next—after the expiration of which term, no claims will be attended to.

Jaffna, 30th January, 1845. | C. G. Kock. J. G. GRATIAEN.

NOTICE.

Notice is hereby given to the Heirs and relatives, or any other persons having any claim upon the estate and property of Ahamado Lebbe of Nagore, deceased, to come forward within one month's time from this days date and remove certain quantity of chanks stored up at the Banquesall belonging to the undersigned, paying and settling with him at the same time three year's rent at 1 1/2 Rix Ds. per month, in failure of which, he the said undersigned will dispose of them at public outcry, and from the proceed sale thereof after deducting the said rent for 3 years at the rate aforesaid, the balance, if any remaining shall be kept in his charge till such time as the said deceased's Heirs, his relatives or any other persons shall appear and set up claim thereto.

Jaffna 9th March, 1846. | G. W. COLLETTE.

NOTICE.

Notice is hereby given that the Ar-rack and Toddy farms of the undermen- tioned places in the Northern Province, from the 1st July 1846 to 30th June 1847 will be exposed for sale on the dates and at the places hereunderstated.

Jaffna and Vanny division } on Wednesday the 22d April next at the of the Province } Jaffna Kutchery. Manaar and Newerakalavia } on Wednesday the 22d April next at the division of the } Manaar Kutchery. Province.

The conditions of the sale will be made known at the sale.

அறிவித்தல்.

வடநாடுபற்றுகுச்சீர்ச்சீர்திடுகிண்கிண்கண்டிருக்கும் இடங்களில், சூ. அராசசும் ஆண்டு ஆடிமார். க. தேதிமுதல், சூ. அராசசும் ஆண்டு, ஆனிமார். க. ய. தேதியிற் றெல்லவின் சாராயங் கண்ணுக் குத்தகைகளைக்கீழேதொகுத்துக்காட்டியிருக்கும் தேதியிலும் இடங்களிலும் விற்கப்படுமென்றித்தாலறிவிக்கப்பட்டுகுடி.

யாழ்ப்பாணம் } வருகிற சித்திரைமீஸ் } வன்னிப்பகுதிக } உ.உ. தேதி யாகிய } ளின் குத்தகை } புதன்கிழமை யாழ்ப்ப } பாணங் கச்சேரியில், } மச்சூர் நக } வருகிற சித்திரைமீஸ் } ரைக்கலாவைப்ப } உ.உ. தேதி யாகிய } குதிகளின் குத்த } புதன்கிழமை யாழ்ப்ப } கை } பாணங் கச்சேரியில், } விற்பனைவென்கொந்தீச } விற்கிறசமைப } மறிவிக்கப்படும்.

யாழ்ப்பாணங் கச்சேரியில் கொடுபட்ட து சூ. அராசசும் (வா) பங்குனிமே உருதேதி. P. A. DYKE. Government Agent.

குறள். யடு. அத்தகாம். பிரைவில்லையாமை.— Against desiring the wife of another.

பிறன்பொருளாட்பேட்டொழுதும் பேதமைஞாலத் தறம்பொருள் கண்டார்கணல். பு. பிறனுக்குப் பொருளாந் தன்மையையுடைய வனவிரும்பி நடக்கப்பட்ட அறிபாமையானது உலகத்திலே தரும சாத்தீதையும் அரித்த சாத்தீதத்தையும் அறிந்தவரிடத்திலில்லை, எ—று.

The folly of desiring her who is the property of another will not be found in those who know (the attributes of) virtue and (the rights of) property. Drew.

அறங்கடைநின்றருளெல்லாம் பிறங்கடைநின்றிற் பேதையார்லீ. பு. பாவத்திலே நிற்கின்ற எல்லாருக்குள்ளும் பிறன் தலைக்கடையிலே நின்றவரைப்போல அறிவில்லாதவரில்லை, எ—று.

Among all those who stand on the outside of virtue there are no greater fools than those who stand outside their neighbor's abode. Drew.

குருத்துவ நியமம்.— ஏற்கன வெஸலியன் குருக்களில் ஒருவான கனமபொருந்திய பாற்சீற்றர் என்னுந் குரு பிரகிட்டு சாட்சு யிச்சியோன் சபையிற்சேர்ந்து குருபதியினடத்தில குருப்பட்டம பெற்று இங்க மாசம் உசந் தேதியில் இயாட்ப்பாணத்திற் சேர்ந்தார். இவர் நல்லாரிற் சபை விசாரணையிலேற்படுவானென நம்புகிறோம்.

CONTENTS.

On Hindu Idolatry - - - - - 33
Life of Luther - - - - - 34
Importance of Humility—The Hermit and the Vision - 35
Diffidence—Think before you act - - - - - ib
Review of the Chapter on Truth in Enral—Naladiar - 36
A Hymn for the Evangelical Alliance - - - - - ib
Communication—Cholera—Small Pox - - - - - 37
Summary of News - - - - - ib.
Jaffna Auxilliary Bible Society - - - - - ib.
Overland intelligence - - - - - ib.
Conversion to Christianity - - - - - 38
Discussion on Cast - - - - - ib.
Translation of ditto. - - - - - 39
Notices - - - - - 40
C ural - - - - - ib
Ordination - - - - - ib.